[Důvody pro novou (civilní) interpretaci evangelia]

26. V. 62

Otázka nové (tzv. civilní) interpretace křesťanské zvěsti vyvěrá hned z několika skutečností. Především je naší (a vůbec i každé jiné) době vzdálená jazyková forma biblických knih. Každý překlad už přibližuje původní text a jeho smysl novému duchovnímu, myšlenkovému, názorovému okruhu. Tak je vidět za druhé, že i myšlenkové prostředí blízké pisatelům biblických textů (resp. potom redaktorům) je vzdálené dalším dobám. To je jedna úroveň, na níž se klade otázka nové interpretace: skutečnost se vyvíjí, vyvíjí se i názory a celý myšlenkový a duchovní svět člověka a tomuto vývoji se přizpůsobuje i jazyk. Má-li se říci totéž, co je řečeno v biblickém textu, má se tomu stejně rozumět: a k tomu nestačí text doslovně opakovat. Přitom nejde jen <o> jazykový, terminologický překlad, pochopitelně. – Ale je tu ještě jiná úroveň. Křesťanská zvěst, resp. jednotlivé pasáže biblických textů se vztahují ke konkrétním věcem a událostem, tj. mají svůj předmět. Tento předmět měl nejen pro tehdejší porozumění jinou tvář, ale měl objektivně jiné postavení ve světě ostatních skutečností, a zvláště ve světě lidských záležitostí. Je proto <třeba> v nové situaci jít hledat takové věci, jejich<ž> postavení ve světě je alespoň obdobné oněm. – Posléze však hlavní: podstata zvěsti není v tom, k jakým konkrétnostem se vztahuje, ale v cestě, na niž ukazuje. Kompas nám v každé krajině ukáže směr. Zvěst nás vede ve všech situacích. Ale jako bez krajiny nemá kompas cenu, tak zvěst nemůže zaznít leč na cestě.